

Pablo Maurette

Transmigrație

Traducere de Marin Mălaicu-Hondrari

POLIROM
2024

Transmigrație

Dar ce să fi găsit dincolo de Alpi? Berazategui? a întrebat Rusticucci și i-a zis lui David să sară peste un paragraf. David s-a conformat.

Într-o bună zi, în mod inexplicabil sau atras de forța implacabilă a vortexului destinului său, a hotărât să se întoarcă în Italia. Mai întâi la Veneția, unde a fost arestat imediat, și apoi la Roma, unde a stat în pușcărie șapte ani și a sfârșit prin a fi ars pe rug. Era nebun după femei, chiar dacă știa că după prima ejaculare legătura lui Cupidon slăbește iremediabil. Se zice că credea în transmigrația sufletelor, ca druzii, pitagoreicii și saducheii. Se poate să fi dezvăluit că fusese măgarul lui Silen și apoi s-a transformat într-un spirit rătăcitor, fără membre, și a învățat că toate ființele sunt egale când vine vorba despre metempsihoză. Poate că atunci când a ajuns în patru labe la fluviul Lethe, gâfâind de oboseală și pierdut într-o mulțime de suflete călăuzite de Hermes Psihopompul, și-a apropiat fălcile (asta sugerează chiar el) de suprafața întunecată și s-a prefăcut că bea. S-ar putea ca astfel, fentând legea Adrasteii, căreia i se supune orice decorporalizare, să fi trecut prin porțile Parnasului. Moartea lui, ca și aceea a viitoarelor sale încarnări, Miron Costin, Ioan Culianu (eu), este un eveniment inexplicabil care funcționează ca un talisman, o enigmă

a cărei rezolvare durează mai multe vieți și dezvăluie mai multe adevăruri despre originile vieții din univers.

David a luat o gură de bere și a închis ochii câteva secunde pentru a-și odihni vederea. Răsuna un tango de Piazzolla, mai puțin cunoscut, în versiune electronică, și oamenii dansau pe scenă. În obscuritatea crâșmei, abia atinsă de un neon a cărui rază purpurie cutreiera pereții ca o viperă fosforescentă, lumina lumânărilor crea un câmp magnetic sepie peste cei trei prieteni care păreau iluminați de o strălucire interioară. Merg mai departe, a zis David. Menéndez a încuviințat dând din cap în ritmul muzicii, însă Rusticucci i-a zis să stea o clipă și și-a scos telefonul. Trebuie să dea socoteală, a zis Menéndez, în timp ce Rusticucci scria un mesaj pentru soția lui, în care îi spunea scurt, dar delicat că mai avea treabă. Dar cum e posibil?! a exclamat o voce și Agustín Menéndez și Romualdo Rusticucci s-au trezit fiecare cu câte o palmă pe creștet. Să mor eu! a strigat Menéndez ridicându-se cu atâta dificultate încât s-a lovit de piciorul mesei și s-a prăbușit, ca o prințesă leșinată, în brațele nou-sositului. Vino aici, a zis Mateo de Silvestris, prinzându-l în brațe pe prietenul său. Fostul coleg de facultate al lui Menéndez purta un costum crem, iar zâmbetul său mucalit, scos în evidență de dinții fațetați cu sedef, amplifică albeața strălucitoare a lui înfățișări. Ne-am văzut

azi-dimineată, îl dau în judecată, a spus Menéndez după ce s-a îndreptat. De ce te dă în judecată? l-a întrebat Rusticucci pe De Silvestris, ridicându-se să-l salute. Agresiune sexuală, m-a pipăit în toaletă, a zis Menéndez. Ai vrea tu, guristule, nu s-a lăsat De Silvestris. Ce faceți? Și noi pe aici, mai cu munculița, mai cu băutura, i-a răspuns Menéndez. David nu-l cunoștea pe De Silvestris, așa că s-a prezentat. Stai jos, nebunule, l-a invitat Menéndez. Nu, mersi, mă duc la Orlando. Ce e Orlando? a întrebat David. Ooo! E cea mai tare chestie din Buenos Aires. Ce zic eu? Din lume! Cea mai minunată speluncă și cea mai secretă, vreți să veniți?, numai că nu aveți voie să spuneți la nimeni, a răspuns De Silvestris, răsucindu-și vârful mustății. La Orlando, așa-i zice, e un *speakeasy*, undeva, prin Parque Industrial, a precizat Rusticucci. Ai fost? l-a întrebat De Silvestris. Nu, am un prieten care mai merge pe acolo, a zis Rusticucci. Patronul, a început să explice De Silvestris, trăgându-și un scaun la masă. Orlando? l-a întrerupt Menéndez. Nu, nu-l cheamă Orlando, îl cheamă Clemente Crispín Vulcano, cică prieten cu Monteflor, a continuat De Silvestris, așezându-se. Are vreo legătură cu Sergio Crispín Vulcano? l-a întrerupt din nou Menéndez. Individul, a continuat De Silvestris, a primit practic un buncăr unde a deschis un bar. Totul absolut ilegal și împotriva legii, înțelegeți? Nu e un *speakeasy* numai cu numele, cum sunt cele

din Parque Lezama, unde până și bunica știe parola sau ți-o zice la intrare agentul de pază, locul ăsta e pe bune, a adăugat, făcându-i semn chelnerului. Ce beți? i-a invitat De Silvestris. Noi, Bambino e Serpente, a zis Menéndez. Eu, bere, a spus David. Ce prostie, hai să luăm ceva bun, adu-mi un spumant, a comandat De Silvestris. De import sau de-al nostru? Ce aveți de-al nostru? Mendoza, Río Negro, Chubut. Hai să vedem cum e Chubut. Dorința dumneavoastră e ordin pentru mine, a zis chelnerul, plecând valvârtej spre bar. Îi zice ilegal ca să-i facă reclamă, un *speakeasy* a-de-vă-rat, iar proștii pun botul, totul e la mica înțelegere cu poliția, cum să ai o asemenea bombă în cartierul ăsta și nimeni să nu zică nimic? Să fim serioși, numai reclama e de el, pe scurt, zero barat. Scepticul era Menéndez. Ai fost acolo? l-a interpelat De Silvestris. Nu. Păi, hai să mergem și-o să vedeți cu ochii voștri, a insistat avocatul. Normal că-i în cârdășie cu poliția, așa cum sunt și hoții și răpitorii, iar din câte știu eu, a fura, a răpi și a șantaja încă sunt considerate delictе. Am primit parola abia după ce am mers de trei ori pe săptămână, vreo șase luni, împreună cu prietenul care mi-a făcut intrarea. O știu numai clienții fideli, se schimbă zilnic. Pot să aduc cu mine până la trei invitați, ce fază, ca să vezi. Și tu inviți pe oricine, așa, pur și simplu? a întrebat David. Cum pe oricine?! a explodat De Silvestris. *It was written in the*

stars, începu să cânte Menéndez. Hai să mergem, a zis Rusticucci, dând pe gât băutura. Stai să mai citim puțin, l-a rugat Menéndez. Ce citiți? a întrebat De Silvestris, în timp ce chelnerul, strângând sticla între coapse, se chinuia să scoată dopul, după care a turnat falsa șampanie Chubut în patru pahare.

În ciuda opoziției lui David și a lui Rusticucci (mult mai vehementă a celui de-al doilea) și a încercărilor lor de a schimba subiectul discuției, în ciuda privirilor tăioase, a coatelor și a loviturilor de picior date pe sub masă, Menéndez, după mai multe încercări, a reușit să-l includă pe Mateo de Silvestris în ceremonia lecturii dosarului, motivând că era vorba despre un avocat strălucit care ar putea să contribuie cu idei limpezitoare, poate chiar să vină cu soluții care să ducă la dezvăluirea misterului provenienței textului. Asemenea celor mai mulți locuitori din Buenos Aires din generația lui și din mediul lui social, De Silvestris cunoștea povestea dispariției lui Aarón. Îmi amintesc că s-a întâmplat în aceeași perioadă cu faza cu avionul malaysian. Mereu m-am întrebat dacă nu cumva fugea sub identitate falsă și s-a întâmplat să ia exact acel avion, a zis De Silvestris. Ideea l-a enervat pe David. Avionul malaysian a dispărut în 14, fratele meu în 16. Haideți să vedem ce mai zice, a propus Rusticucci. A deschis dosarul și și-a dat seama că șervețelul semn de carte dispăruse. Nu știu unde rămăseserăm, a zis. Aici,

a spus Menéndez, deschizând dosarul la întâmplare. Uite, exact la arta fugii. Și dacă, așa cum a zis Mateo, Aaroncito a fugit, pur și simplu? a sugerat, dându-i înapoi dosarul lui Rusticucci și arătându-i pasajul despre care vorbea. Nu acolo ne-am oprit, a protestat David. Era o poliloghie interminabilă despre Giordano Bruno, putem sări peste ea, a zis Rusticucci. Nu ai decât să o citești tu acasă, a spus De Silvestris, intensificând iritarea lui David, care s-a strâmbat și i-a aruncat o privire ucigașă avocatului cu mustață pomădată și tunsoare de frizerie. În plus, Mateo de Silvestris emana un iz combinat de odorizant auto și insecticid. Băi, sac de paciuli, poate vrei să te omor, se gândi David, dar nu a zis nimic, s-a mulțumit să bea din spumantul care, așa cum era de așteptat, s-a dovedit a fi o poșircă de care s-au plâns toți, mai puțin De Silvestris, care a lăudat raportul calitate-preț și l-a zorit pe Rusticucci să citească odată.

Arta fugii rezidă în a-l face pe celălalt să creadă că ești cu el când tu ești în altă parte. Celălalt crede că ești în fața lui, dar de fapt ești în spatele lui, la dreapta sau la stânga lui, în altă cameră din aceeași casă, în altă țară, pe alt continent, pe altă planetă. Celălalt crede că ești cu el aici și acum, dar tu ești în trecut (îndepărtat, apropiat, imediat) sau în viitor, la cincizeci, o sută, o mie de ani distanță. Tot